

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 502/2015
30.06.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Божидара Вујичића и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца С.Г. из Б., чији је пуномоћник Д.Ђ., адвокат из Н.С., против туженог АД А. у реструктурирању из Б., чији су пуномоћници М.Н. и В.Г., адвокати из Б.П., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 692/14 од 23.07.2014. године, у седници већа од 30.06.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 692/14 од 23.07.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду, Судска јединица у Бачу П1 1043/2013 од 11.09.2013. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му накнади штету због неуплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, који су обрачунати према најнижој месечној основици доприноса, а које је уместо туженог тужилац сам уплаћивао у периоду од 19.02.2002. до 31.03.2003. године, у укупном износу од 54.958,56 динара, са припадајућом законском затезном каматом. Тужилац је обавезан да туженом накнади парничне трошкове у износу од 33.169,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 692/14 од 23.07.2014. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Р4 7/15 од 30.01.2015. године, предложено је Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против другостепене пресуде, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, који одлучује о дозвољености и основаности ревизије у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), који се примењује по основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11), нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној.

По оцени ревизијског суда, нема разлога који указују на постојање потребе уједначавања судске праксе или новог тумачења права, нити разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Тужилац је уз ревизију доставио више пресуда Основног суда у Новом Саду, којима је одлучено о накнади штете због неуплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, али из којих не произилази да постоји различита пракса апелационих судова у предметима истог чињеничног и правног основа.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је поднео тужбу ради накнаде штете 27.12.2011. године, са захтевом за исплату износа од 54.958,56 динара са припадајућом законском затезном каматом. Побижана другостепена пресуда донета је 23.07.2014. године.

Према члану 403. став 3. ЗПП, који је новелиран чланом 13. Закона о изменама и допунама ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побижаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Будући да вредност предмета спора побижаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**